

Pietarin katulapsityön ystäväkirje 11/2008
Rundbrev från gatubarnsarbetet i St.Petersburg
Pietarin katulapset ry Sankt Petersburgs gatubarn rf
PL 343 53101 Lappeenranta
Kotisivut: Pietarinkatulapset.com
E:mail: apulapsille@pietarinkatulapset.com
Tiliyhteys EKOP: 562009-2166237 viite 11222
Rahankeräyslupa OKH400A

Tervehdys kaikille katulapsityöstä kiinnostuneille.

Pietarin kaupunkia on kunnostettu viime vuosina todella kovalla vauhdilla. Monien rakennusten ulkonäky on todella kokenut suuren muutoksen. Valtiomiesjuhliä varten on entisöity hienoja palatseja. Ulkoista loistoa on saatu paljon aikaan. Mitä se on vaikuttanut tavallisen ihmisen elämään, tosin ei kovinkaan paljoa, enemmänkin hankaloittanut sitä. Pietarissa kuolee ihmisiä kaksi kertaa enemmän kuin syntyy. Venäläisistä miehistä sanotaan 50 % olevan juoppoja, naisista onneksi vain 17 %. Huolestuttavinta tässä on naisten jatkuvasti lisääntyvä alkoholin käyttö, voi vain kuvitella, mitä tämä aiheuttaa yhteiskunnassa, jossa naiset ovat olleet selkärankana, hoitaneet lapset ja kodin. Positiivista on se, että miesten juopottelu ei ole lisääntynyt.

Lasten tuska jää muiden tuskien varjoon.

Ammattilainen on kovan paikan edessä kun huomaa lapsen joutuneen väkivallan tai seksuaalisen hyväksikäytön uhriksi. Perheväkivalta tai hyväksikäyttö ei ole koskaan kevyt puheenaihe, oli kyseessä lapsi tai aikuinen. Siksi sosiaalityöntekijöiden osoittama rohkeus ja vastuullisuus on ominaisuus, joka kumpuaa heillä suoraan sydäimestä. Ensimmäinen osa työstä on pysähtyminen ja kuunteleminen, ei syytteleminen ja tuomitseminen. Kerron seuraavassa kaksi erilaista kohtaloa joita he ovat joutuneet kohtaamaan, valitettavasti tytön tarina on hyvin traaginen, mutta haluan sen kuitenkin kirjata tähän, jotta voitte havainnoida työn raskauden ja tärkeyden.

Aleksej 10 vuotta.

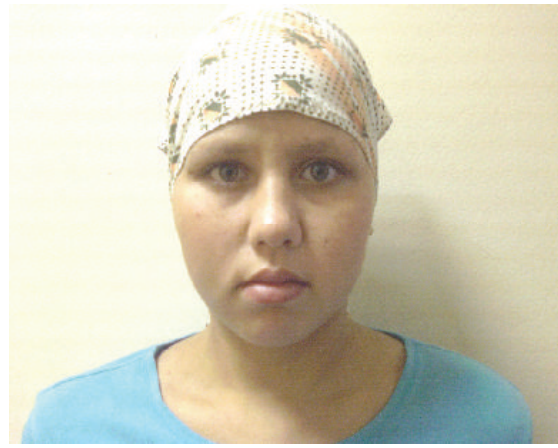
Hän tuli ns. juoksulapsena Statsek Prospektilla sijaitsevaan sosiaali-rehabilitaation turvakeskukseen Hatsinan lastenkodista. Sitä ennen hän asui kaupungissa nimeltä Zabadnaja Dvina. Hänen isänsä ja vanhin veljensä ovat vankilassa kärsimässä tuomiota murhasta. Äiti käyttää jatkuvasti alkoholia ja on paljon poissa kotoa. Poika oli kadulla josta hänet löydettiin ja sijoitettiin Hatsinan kaupungin turvakotiin, äiti on edelleen kadoksissa. Nyt Aleksei on lähetetty Tverin kaupungin turvakotiin, jossa hänen elämänsä aloitetaan järjestelemään uudelleen.

Anastasia 16 vuotta.

Hänet tuotiin Fjodorin turvakotiin metroasemalta, jossa hänen oli nähty käyttäytyvän oudosti. Kun häntä aloitettiin sairaalaosastolla tutkimaan ja vaatteet riisuttiin, henkilökunta kauhistui. Hänen ihonsa oli syyhytaudin johdosta raapiutunut niin pahasti että se oli paikoin vereslihalla. Jaloissa oli märkähaavoja, hän ei voinut oikein kävellä ja seisoa. Hiuksissa hänellä oli kirppuja ja päänahassa märkiviä haavoja raapimisesta johtuen. Hänellä ei myöskään ollut lainkaan alusvaatteita, intimiteettialueilla hänellä oli märkivä haavoja. Hoitajat eivät voineet ymmärtää, miten hän on voinut käydä toiletissa. Hänet vietiin sukupuoli- ja ihotautisairaala-osastolle. Lääkärit kertoivat, että he eivät olleet tavanneet 15 vuoteen kyseisenlaista potilasta. Hänellä todettiin olevan jo toisessa asteessa oleva syfilis. Tällä hetkellä hän on alkanut toipumaan hyvän hoidon johdosta. Vain Isä taivaassa tietää miten hänen tulevaisuudessa käy, mutta me voimme rukoilla hänen ja Aleksejin puolesta että hän pian ojentaisi auttavan ja hoivaavan kätensä heitä kohtaan. Uskon että Anastasiankin kohdalla Jumala on jo toiminut koska hän pääsi hoitoon.

Aleksei

Anastasia

En mielelläni haluaisi kirjoittaa teille näin traagisista tarinoista, mutta haluan osoittaa teille Anastasiankin kertomuksella, mikä on se jokin, mikä saa meidät kuukausi toisensa jälkeen tekemään tätä työtä niiden puolesta joista ei kukaan välitä. Se on Taivaalliselta Isältä saatu rakkaus.

Tässä tuon teille terveiset Pietarin lastensuojeluyhdistyksen turvakodista nimeltä Nadesha (toivo) Muistatteko, kun kirjoitin taannoin pikkupojasta nimeltään Maxim. Hänhän oli pahasti perheväkivallan uhri ja asuttuaan 3 kuukautta kadulla, sosiaalityöntekijät pelastivat hänet ”toivon turvakotiin”. Nyt Maximilla menee hienosti. Haluan näin kuvaterveisin ilahduttaa teitä, jotta näette mitä avustuksenne saa aikaan kun työntekijöillä on resursseja toimia, **kiitos**. Maxim on vasemman puoleinen poika aivan omassa kuvassaan keltaisessa paidassa ja toisessa kuvassa hän on mustassa t-paidassa ystävänsä Dmitrij:n kanssa turvakodin puhtaalla lattialla ”poseeraamassa”. On ilo nähdä että sellaisena takkutukkaisena, kun hänet viimeksi näimme on tapahtunut näin positiivinen muutos pienen pojan elämässä.

Teitä kiittäen ja siunaten

Keijo Parkkunen
Puheenjohtaja